

Celem wniosku jest edycja krytyczna unikatowego rękopisu zawierającego przekład Tory na język zachodniokaraïmski (tj. na język Karaïmów polskich). Jest on napisany językiem archaicznym, w tzw. dialekcie północnym tego języka (nazywanym również dialektem trockim lub trocko-wileńskim). Rękopis ten pochodzi z Kukizowa (okolice Lwowa) z 1720 r., co czyni go najstarszym znanym tłumaczeniem fragmentów Starego Testamentu na ten język.

Edycja tego typu rękopisów daje filologom i językoznawcom możliwość ustalenia faktów, które w przypadku języków ze znacznie większym dorobkiem piśmienniczym są rzeczami oczywistymi: podział historii języka na okresy, wiedza o najstarszym przekładzie Biblii, o procesach zmian, które zaszły w języku i o wpływach obcych, które ukształtowały język w jego dzisiejszej formie — to wszystko ma fundamentalne znaczenie dla historii danego języka i narodu nim się posługującego a w przypadku języka karaïmskiego kwestie te wciąż czekają na należyte opracowanie. Edycja taka byłaby w pewnym sensie pomnikiem kultury, zważywszy jak ważne miejsce w historii danego narodu odgrywają najstarsze tłumaczenia Biblii. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że niemal wszystkie obiekty kultury Karaïmów po 1945 r. znalazły się poza granicami Polski (z wyjątkiem jedynej w Polsce karaïmskiej cmentarza w Warszawie). Te przywiezione w czasie repatriacji starodruki i rękopisy stanowią ostatni ład duchowej spuścizny tej społeczności — są one zabytkiem globalnego języka karaïmskiego, wymienionego w tzw. Czerwonej Księdze języków zagrożonych UNESCO.